

около тринайсетъ — четиринайсетъ години, но се носеше още като дѣте и чернитѣ му очи съ дълги злепачи поглеждахъ незлобиво. Подъ небрѣжната му външностъ личеше стройна снага на бѣдъща хубавелка. Както се види, тѣ идѣхъ отъ нѣкоя близка воденица, защото бѣхъ сухи. Воденчарятъ подзе :

— Добрѣ че запънахме колелото, а то тоя порой щѣше да го строши. Дѣдовитѣ Станчеви приказки не се свършватъ; добрѣ че не е влѣзалъ нѣкой да ни обере. Той се озърнѣ на около си. — Ти, Марийке, върви си лѣгай. Па защо тѣ прати майка ти тукъ? Да ти берѣ страхътъ, прибави воденчарятъ, като зачукваше отпраната дѣска на фунията и тънаникаше нѣкаква пѣсенъ.

Марийка безъ да чака повече, отиде въ дъното на воденицата, посла за сѣбе и за баща си, стори нѣколко метанѣе и се търкули на козечето и заспа завчасъ, като всѣка безгрижна душа.

Кралічътъ гледаше на тая прѣста сѣвна съ трепетно любопитство. Загрубавелото, но добродушно лице на воденчаря му вдъхваше довѣрие. Не бѣше възможно, тая честна физиономия да крие прѣдателска душа. Той рѣши да излѣзе прѣдъ него и да му иска съвѣтъ и помощъ. Но въ тоя сѣнци мигъ воденчарятъ прѣкъсна тънаниканието си, исправи се и се услуша въ нѣкакви гласове отъ вѣнъ. Вратата се удари силно.

— Воденчарю, отвори! Извикахъ по турски.

Той пристѣпи къмъ вратата, натисна хубаво калката и се обърнѣ приблиднѣлъ.

Вратата се блѣснахъ пакъ и новъ викъ се послѣдванъ отъ едно кучешко джавкание.